

**KLIMAAT-
ONRECHT
RAAST
VERDER**

**ALLEEN SAMEN
KUNNEN WE
HET STOPPEN**

© Ivan Sarenas / Shutterstock

11.11.11

VECHT MEE TEGEN ONRECHT

**10 INTERNATIONALE VERHALEN
OVER DE STRIJD VOOR KLIMAATRECHTVAARDIGHEID**

Supertyfoons op de Filipijnen - Ieder zijn (eerlijk) deel

Burgerlijk ingenieur Roel Caseñas kon zijn ogen amper geloven na de doortocht van supertyfoon Odette in de Filipijnen: huizen met de grond gelijkgemaakt, wegen weggespoeld, velden onder het zilte water van de oprukkende zee. De tyfoons die Azië treffen nemen door de klimaatverandering toe in kracht en aantal, en treffen er gemeenschappen die net de minste schuld dragen voor de klimaatcrisis.

Honderden mensen lieten in december 2021 het leven door Odette – de vijftiende en krachtigste storm dat jaar. De materiële schade liep op tot een half miljoen dollar, met zeker 36 miljoen verwoeste of beschadigde huizen. Op Mindanao, waar Caseñas woont, vermengde giftig afvalwater uit de mijnen zich door de overstromingen met het drinkwater. Bodemerosie door de houtkap voor de mijnbouw leidde er tot zwaardere aardverschuivingen.

Wanneer de volgende monsterstorm toeslaat? Dat is onvoorspelbaar, stormen kunnen in één dag zwellen van categorie 1 naar categorie 5. De eilanden van de Filipijnen betalen een zware prijs voor de gevolgen van een klimaatverandering die vooral veroorzaakt is door de rijke industrielanden en hun fossiele brandstoffen verslindende economieën.

De Filipijnen kan het geld voor de heropbouw, keer op keer, niet ophoesten. Het is ook niet rechtvaardig om dat te vragen, vindt de Asian Peoples' Movement on Debt and Development (APMDD). Deze alliantie van Aziatische middenveldgroepen eist dat het globale Noorden de schade en het verlies van lokale gemeenschappen door klimaatrampen vergoedt. De beweging is een van de trekkers van de campagne om Loss & Damage (klimatschade en verlies) hoog op de agenda van de klimaatconferentie COP27 in november te zetten.

Door de samenwerking met 11.11.11 kunnen de leiders van grassrootsorganisaties van APMDD deelnemen aan deze internationale gesprekken over klimaatrechtvaardigheid. APMDD herinnert ook de elite in eigen land aan haar verplichtingen. Ze organiseert workshops en publieke acties om burgers bewust te maken dat ook zij er bij hun leiders moeten op aandringen om de exploitatie van onze planeet een halt

toe te roepen, klimaatrechtvaardigheid na te streven en het land beter voor te bereiden op klimaatrampen.

“Iedereen moet zijn verantwoordelijkheid nemen en eerlijk betalen voor zijn aandeel,” zegt Claire Miranda van APMDD. “Rechtvaardigheid staat centraal bij een faire transitie. De rijke industrielanden dragen veel meer verantwoordelijkheid voor de klimaatverandering en blijven structurele oplossingen op de lange baan schuiven. We roepen ze ter verantwoording. Ze zwijgen ook nu als vermoord over hun verantwoordelijkheid tegenover de getroffen regio's. De slachtoffers verdienen beter, de rijke landen kunnen en moeten veel meer doen.”

De eilanden van de Filipijnen betalen een zware prijs voor de gevolgen van een klimaatverandering die vooral veroorzaakt is door de rijke industrielanden en hun fossiele brandstoffen verslindende economieën

Zie ook [@AsianPeoplesMvt](https://twitter.com/AsianPeoplesMvt)

Droogte in Zimbabwe - Een plek rond de tafel voor Afrikaanse arbeiders

Overall om zich heen ziet viskweker Lenard Mapondera de gevolgen van de opeenvolgende droogtes die het Karibameer in Zimbabwe dramatisch hebben doen dalen. De lange hittegolven beïnvloeden de eierproductie en de groei van de vis, bedrijven lijden verlies, mensen verliezen hun baan. Vrienden van hem hebben hun toevlucht genomen tot illegale visstropen. “Als het meer er niet meer is, kunnen wij hier niet meer blijven.”

De klimaatverandering slaat nu al zwaar toe in Zimbabwe. Tussen 2019 en 2021 kende het land twee opeenvolgende droogtes, terwijl zijn bevolking nog aan het bekomen was van cycloon Idai. Die veranderde in 2019 het leven van bijna 300.000 mensen. De cycloon vaagde de helft van de maïs-, bananen- en yamplantages weg en beschadigde irrigatiesystemen.

Aanhoudende droogtes, intensere hittegolven en onregelmatige regenval bedreigen de oogsten, de voedselveiligheid en de banen van landarbeiders. Door het dalende waterpeil trekken vissen dieper het meer in, waardoor ambachtelijke vissers als Sekai zich verder moeten wagen, in wankelende bootjes. De overheid biedt weinig soelaas.

Zimbabwe is het zoveelste voorbeeld van een land waar de bevolking nu al een zware prijs betaalt voor een veranderend klimaat waarvoor zij geen verantwoordelijkheid draagt. Die ligt bij westerse landen, die hun comfort gebouwd hebben op een grondstoffenverslindende economie.

De klimaatverandering is helaas een realiteit waar de bevolking van Zimbabwe niet aan ontsnapt. Klimaatactie staat niet centraal in de werking van de General Agricultural and Plantations Workers Union of Zimbabwe (GAPWUZ). Maar als verdediger van de belangen van de landarbeiders die in hun werk en leven de gevolgen dragen van een veranderend klimaat, incorporeren ze deze bezorgdheid in hun activiteiten.

GAPWUZ, die samenwerkt met de 11.11.11-partner FOS, helpt boeren en landarbeiders strategieën uit te werken die de impact van het onvoorspelbare klimaat op de landbouw milderen. Met lokale organisaties spoort de vakbond de regering aan tot een doortastend beleid voor klimaatresistente en duurzame landbouw.

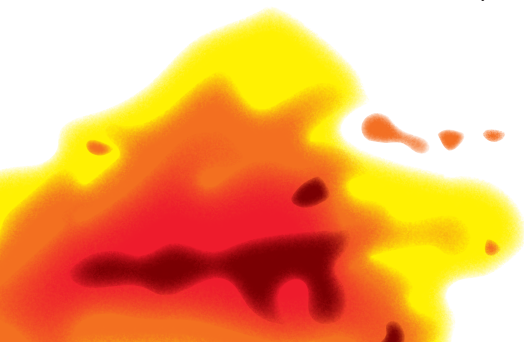
Tezelfdertijd eisen ze hun plek rond de tafel. Ze willen zo druk zetten op westerse landen om hun verantwoordelijkheid te nemen. Ze willen de kaarten die momenteel in het nadeel van deze vergeten bevolking zijn geschud, beter leggen en mee zorgen voor een rechtvaardige transitie.

Lenard voelt zicht gesterkt door de vakbond en door deelname aan workshops: “Enkel door ons te verenigen als arbeiders kunnen we iets veranderen. Dankzij workshops kan ik mijn andere collega's informeren en bewust maken over de klimaatcrisis en het belang van een rechtvaardige transitie in de visindustrie. We leren niet alleen wat de impact op onze gezondheid en jobs is, maar ook hoe we onze rechten kunnen opeisen tegenover onze werkgevers.”

Dankzij workshops kan ik mijn andere collega's informeren en bewust maken over de klimaatcrisis en het belang van een rechtvaardige transitie in de visindustrie

LENARD MAPONDERA - VISKWEKER

“Gasfakkels van de dood” in Ecuador - 9 meisjes winnen rechtszaak tegen staatsoliebedrijf

Vechten tegen onrecht is een lange strijd. Gelukkig boeken we wereldwijd vaak ook succes.

Een bijzonder verhaal is dat van de negen meisjes die het staatsoliebedrijf Petro Amazonas in Ecuador voor de rechter brachten. Voor vervuiling door gasfakkels: een schending van hun recht op proper drinkwater, gezondheid, voedselsoevereiniteit en een gezond en ecologisch evenwichtig leefmilieu. Jonge meisjes zijn het. Veel jonger dan de bekendste klimaatjongeren, prille tieners nog. Met negen zijn ze. En hun actie leidde tot succes.

In het Amazonegebied in Ecuador branden er al tientallen jaren gasfakkels, waarvan er de laatste jaren 447 werden geregistreerd. Deze fakkels zijn een gevolg van de olie-industrie, en veroorzaken een regelrechte milieuramp en vele kankergevallen, ook bij jonge kinderen. Yamileth Jurado is één van de meisjes die het staatsoliebedrijf voor de rechter sleepten: ‘In mijn omgeving worden vele mensen erg ziek. Tweeënhalf jaar geleden stierf er een klasgenootje van mijn leeftijd – 13 jaar – aan kanker.

© Javier Perugachi / Mundana

De bedrijven die met de gasfakkels werken, beseffen niet dat ze ons beetje bij beetje vermoorden. De staat beseft niet dat de olie in onze buurt wordt opgepompt en dat ze hier op zijn minst een ziekenhuis zouden moeten bouwen. Alle negen de meisjes kennen zieke en overleden mensen uit hun omgeving, ouders die vochten voor de gezondheid van hun kinderen, families die zich gedwongen voelden hun land achter te laten.

11.11.11 ondersteunt al jaren partnerorganisatie Acción Ecológica die de actievoersters begeleidt. Ze inventariseerden en documenteerden de kankergevallen in de regio, waarbij ze het rechtstreekse verband tussen de ziekte en de gasfakkels duidelijk maakten. Na jarenlang doorzetten, leidden hun acties tot succes. De rechter oordeelde dat de staat verplicht is de ‘gasfakkels van de dood’ uit te schakelen, en dat het bedrijf herstelmaatregelen moet nemen voor de getroffen gemeenschappen. Ook werd aan de eis van de meisjes tegemoetgekomen dat er een gespecialiseerde kankerkliniek wordt opgericht in de regio. 11.11.11 zorgt er mee voor dat ze blijven strijden om hun droom waar te maken. En om te voorkomen dat er nog veel meer zieken en doden vallen.

De mensen die met de gasfakkels werken, beseffen niet dat ze ons beetje bij beetje vermoorden

YAMILETH JURADO - EEN VAN DE NEGEN MEISJES DIE PETRO AMAZONAS VOOR DE RECHTER BRACHTEN

Bomen planten in Zambia - “Dit is het beste wat we kunnen doen!”

Eén miljoen bomen planten. Dat is het doel van Ireen Ngandu, een Zambiaanse klimaativiste. Herbebossing is voor haar dé oplossing om de infernale cyclus van de klimaatopwarming te doorbreken. “Bomen planten is het beste wat we kunnen doen!”

Zambia wordt geplaagd door een kwaal die wel meer landen in Afrika parten speelt: ontbossing voor houtskool. Het hout wordt verbrand en de houtskool wordt gebruikt om te koken en te verwarmen. Negentig procent van de bevolking kookt met houtskool. Elektriciteit is er immers niet of is niet betrouwbaar. Maar de kost van deze brandstof voor het klimaat blijft uit beeld.

In Zambia verdwijnen jaarlijks 300.000 voetbalvelden aan woud. In weinig andere landen in de wereld gaat de ontbossing zo snel. Minder bossen betekent minder CO₂ uit de lucht, maar ook minder regen, meer hittegolven en meer droogte.

Het branden van de gehakte bomen door de houtskoolbranders drijft ook op zich de uitstoot van broeikasgassen op. Een deel van de houtskool uit Zambia en buurland Namibië belandt bovendien op de barbecue in Europa. De negatieve gevolgen van de ontbossing zijn echter voor de Zambiaanse bevolking.

Met de boomplantactie wil Ireen Ngandu het verschil maken en Zambianen er bewust van te maken dat houtskool geen betere oplossing is dan duurzaam geproduceerde elektriciteit. Boeren worden ook geholpen om hun inkomen te diversifiëren terwijl ze bomen planten en het resterende woud beschermen.

**In Zambia verdwijnen jaarlijks
300.000 voetbalvelden aan woud.
In weinig andere landen in de
wereld gaat de ontbossing zo snel**

IREEN NGANDU - KLIMAATACTIVISTE

“We hebben droogte, we hebben te weinig regen. Ze zien de link niet. Het is te technisch. Maar wanneer ze het aan den lijve ondervinden, zijn ze wel bereid om nieuwe methodes uit te proberen. Ze leren over klimaatvriendelijke landbouw. Door bomen te planten red je levens en je redt het milieu. Je pakt de opwarming aan en je dringt de broeikasgassen terug.”

Waterwinning in Bolivia - “Moeder aarde is moe”

Tot voor enkele jaren leefde Valerio Rojas van de visvangst in het Poopómeer in de hoogvlakte van Bolivia, toen het tweede grootste meer van het land. Nu is het een woestijn geworden, onder druk van de intensieve landbouw en de klimaatverandering. ‘Onze moeder aarde is moe’. Zo luidt het in het Aymara, Rojas’ moedertaal.

Water is een kostbaar goed in de Andeslanden. De waterwinning is er, door de snelle afwisseling van ecosystemen, erg complex. In het hooggebergte sijpelt het water de grond in om dan lagergelegen bronnen en rivieren te voeden. Als deze bronnen en rivieren droogvallen, komen hele gemeenschappen zonder water te zitten voor de landbouw en dus zonder voedsel en drinkwater. Hulp hoeven ze niet te verwachten. Verzekerd zijn betekent niet automatisch een tegemoetkoming, de overheid komt alleen tussenbeide in uitzonderlijke omstandigheden.

Bolivië is een van die landen waar de watervoorziening onder druk staat. Intensieve landbouw om de groeiende bevolking te voeden; erosie; de mijnbouw die veel water slikt, bestaande watersystemen vernietigt en water vervuult; en de door het globale Noorden aangedreven klimaatverandering

die leidt tot langere droogteperiodes: de droogte in Bolivia wordt net als in België veroorzaakt door een keten van effecten die elkaar versterken.

De vernuftige technieken die traditionele culturen in deze regio hadden ontwikkeld voor de waterwinning in de Andes zijn te lang vergeten geweest. Het is nu dringend zoeken naar een goede mix van wetgeving, om bepaalde schadelijke activiteiten aan banden te leggen, en waterconserveringstechnieken.

Dat is wat Agrecol Andes, partner van 11.11.11-lidorganisatie Solidagro in het zuiden van Cochabamba doet. Via de bewustmaking van lokale gemeenschappen – met workshops, publicaties, audiovisueel

materiaal en via sociale media – en het versterken van sociale organisaties en burgercomités kunnen deze gemeenschappen druk zetten op lokale overheden.

In verschillende gemeenten slaagden ze er zo in om een betere bescherming van de waterwin- gebieden af te dwingen en plannen voor integraal waterbeheer te laten goedkeuren. Lokale gemeenschappen, ngo’s en technici werken ook samen om technieken toe te passen die de waterwinning verbeteren.

‘Sin agua no hay vida’, is een leuze die hier zeer courant is”, zegt German Jarro, directeur Agrecol Andes. “Lange tijd hebben we alleen geïnvesteerd in de opvang van water voor de aanleg van irrigatiesystemen, zonder ons druk te maken over waar het water eigenlijk vandaan komt. De afgelopen jaren zijn we begonnen met de participatieve ontwikkeling van beleid voor de bescherming van deze waterwingebieden. Tegelijkertijd voeren we concrete acties uit met de dorpen uit deze droge regio, zoals de omheining van deze gebieden, voor de bescherming tegen grazend vee en ontbossing. Alleen op deze manier kunnen we ons verzekeren van water voor de toekomst, voor irrigatie, drinkwater en het vee”.

Lokale gemeenschappen, ngo’s en technici werken ook samen om technieken toe te passen die de waterwinning verbeteren

Bosbranden in de Amazone - Inheemse Brazilianen: een dam tegen de muur

Waar tot voor kort een dicht woud was op Bananal, een riviereiland in de Amazone in Brazilië, grazen vandaag witte koeien. Tachtig procent van de bossen is er met opzet platgebrand. Het Amazonewoud en de inheemse gemeenschappen die van het woud leven, betalen een zware prijs voor onze honger naar rundsvlees en soja. Maar wij ook.

In 2022 sneuvelde in Brazilië voor het zoveelste jaar op rij het record voor het aantal bosbranden. In augustus alleen waren er naar schatting ruim 24.000 vuurhaarden. Door de aanhoudende droogte, ook daar, is het woud een kruitvat. Boeren branden om de resten van de vorige oogst op hun velden weg te krijgen of nieuw land vrij te maken. Maar de vuurtjes zijn, met een kurkdroge ondergrond, niet altijd onder controle te houden.

Deze kleine boeren zijn echter iets te makkelijk kop van jut. Veel beschermd woud gaat in de vlammen op omdat het wordt aangestoken door boeren, veehouders en speculanten die zo plaats willen maken voor landbouw op industriële schaal. In Brazilië bijvoorbeeld is de overheidsdienst die deze branden in de gaten moet houden en bestrijden, die de ontbossing moet monitoren en boetes uitschrijven wanneer er woud verdwijnt dat niet mag verdwijnen, door president Jair Bolsonaro op droog zaad gezet. Bolsonaro heeft de agro-industrie een vrijgeleide gegeven voor het Amazonewoud. Deze manier van werken is typerend voor de regio, niet enkel voor Brazilië.

Bolsonaro heeft de agro-industrie een vrijgeleide gegeven voor het Amazonewoud. Deze manier van werken is typerend voor de regio, niet enkel voor Brazilië.

Deze aangestoken vuurhaarden bedreigen ook de habitat van meer dan honderd inheemse gemeenschappen waarvan sommige afgesneden van de buitenwereld leven in het Amazonewoud. Ze leven van wat ze vinden aan voedsel, geneeskrachtige planten en onderdak. Het platbranden van delen van het Amazonewoud brengt hun (over)leven en cultuur in gevaar.

Maar ook wij zijn niet veilig. De Amazone haalt niet alleen CO₂ uit de atmosfeer, ze is ook als een natuurlijke airco die de planeet helpt af te koelen. De huidige droogte wordt veroorzaakt door steeds frequentere en intensere hittegolven. Die droogte bedreigt niet alleen landbouw en voedselvoorziening. Ze zet een helse spiraal in gang waarbij ook het regenwoud begint af te sterven en het klimaat nog sneller op hol slaat.

Met haar partnerprogramma's versterkt 11.11.11 de stem van inheemse gemeenschappen in het uitwerken van oplossingen in de strijd tegen de klimaatverandering. Onze partners Fundación Solón (Bolivia), PBFCC (Bolivia), Mocicc (Peru) en CEDENMA (Ecuador) duwen mee aan de kar van de 'Asamblea Mundial por la Amazonía', een groot regionaal actieplatform tegen de etnocide, ecocide en het extractivisme in het Amazonegebied.

"Wij hebben voorstellen voor oplossingen die de tand des tijds doorstaan hebben," zegt José Gregorio Díaz Mirabel van COICA, de overkoepelende organisatie van de inheemse amazone-gemeenschappen. Oplossingen zoals herstel van bos- en waterbronnen, lokale kennis over voedselproductie vergroten en verder kenbaar maken en erkenning van rechten van de natuur. "Als wij buiten het managen van de klimaatcrisis en van de biodiversiteit gehouden worden, als wij niet centraal staan bij de beslissingen, bij de planning en de uitvoering van acties, zullen we gewoon voortdoen zoals we nu bezig zijn. We zijn een deel van de oplossing voor deze wereldwijde crisis."

Droogte in de Sahel - Proeftuinen voor weerbare boeren (4de Pijler)

De ouders van Abdoulaye, landbouwers in Niger, halen in een boerenjaar 800 bundels binnen voor hun schuur. In 2021 waren dat er, door de aanhoudende droogte, maar 150. Goed voor slechts vijf maanden eten. Dit jaar verloren ze een rijstveld bij zware overstromingen. In een land met een kort nat seizoen en een lang droogseizoen heeft klimaatverandering alles op zijn kop gezet. De gevolgen voor de bevolking zijn nu al dramatisch.

In Niger is 85 procent van de bevolking afhankelijk van de landbouw. Slechts 3 procent van het land, een van de armste ter wereld, is geschikt om gewassen te telen. Niger ligt deels in de Sahel, een dorre gordel met zeer lange droogteperiodes. Veel is er niet nodig om het precaire evenwicht dat mens en natuur hier gevonden hebben, te verstoren.

De klimaatverandering doet net dat. In 2020 werd het land getroffen door zware regens, met ernstige overstromingen en immense schade tot gevolg. In 2021 ging Niger gebukt onder een ongewoon lange droogte, en dit jaar waren er opnieuw zware overstromingen, waarbij mensenlevens verloren gingen. Boeren zien hun oogsten jaar na jaar slinken.

Het is een bittere pil om slikken voor Niger en andere Afrikaanse landen. Terwijl ze verantwoordelijk zijn voor slechts 4 procent van de wereldwijde CO2-uitstoot, dreigt de bulk van de zwaarste ecologische, economische en maatschappelijke schade van de klimaatverandering voor hen te zijn.

Niger kan niet wachten op het globale Noorden, het moet zelf de weerbaarheid organiseren van de bevolking tegen de gevolgen van een veranderend klimaat. S-eau-S Sahel, een organisatie opgericht vanuit de Gentse diaspora door Abdoulaye Souna Souley, sensibiliseert boeren, onder andere via WhatsAppgroepen, met informatie over de klimaatverandering en duurzame agro-ecologische landbouw op maat van verschillende doelgroepen.

Het blijft niet bij louter informatie. In een opleidingscentrum met een proeftuin, in de vorm van een boomkwekerij en een moestuin, maakt S-eau-S Sahel lokale boeren weerbaarder door hen te leren omgaan met herbebossing om erosie tegen te gaan, irrigatie en andere duurzame technieken en gewassen die bestand zijn tegen een onvoorspelbaarder klimaat.

Kaida, de verantwoordelijke van de vrouwenorganisatie in het dorp die deelgenomen heeft aan de opleiding boomkwekerij, verwoordt het treffend: "Hoewel ieder van ons hier arm is, heeft iedereen reservekleding in huis, maar we zullen nooit een reserve planeet hebben om te bewonen, zelfs niet de rijken. Daarom moeten we, arm en rijk, zorgen voor moeder aarde. En dat doen we in het vallei van Darey-Goro dankzij ons herbebossingsproject waarbij er bomen worden geplant om het stroomgebied vruchtbaar en leefbaar voor iedereen te maken."

Hoewel ieder van ons hier arm is, heeft iedereen reservekleding in huis, maar we zullen nooit een reserve planeet hebben om te bewonen, zelfs niet de rijken. Daarom moeten we, arm en rijk, zorgen voor moeder aarde

KAIDA - VERANTWOORDELIJKE VROUWENORGANISATIE

Olievervuiling in Peru - Kleine vissers, grote veranderingen

Van de ene dag op de andere zag Luis Alberto Garrido de havenkade van Ancón leeglopen. De mensen die in alle vroegste hun vis kwamen kopen, bleven weg. Er was immers geen vis. Net als duizenden andere kleine vissers in Noord-Peru verloor Luis zijn broodwinning na een olielek dat de kusten zwaar vervuilde. De schuldige: een Europees oliebedrijf.

In januari 2022 stroomden zo'n twaalfduizend vaten ruwe olie de oceaan in toen het laden van een olietanker van het Spaanse oliewinningsbedrijf Repsol fout liep. Vijfentwintig stranden werden zwaar vervuild, drie unieke mariniereservaten bedreigd. De olie kroop tussen de rotsen en in de poeltjes waar lokale vissers krab, octopus en zeebaars vangen.

Ook vele maanden later blijft het goedje de voedselketen en het ecosysteem vergiften. Ook in andere gebieden leven vissers met

het risico op olielekken omdat beveiligingsmaatregelen niet volstaan en concessies voortdurend uitgebreid worden. In Chimbote, waar een losgeslagen ontginningsindustrie – olie, industriële visserij, visverwerkende bedrijven – traditionele activiteiten bedreigt en lucht, water en grond vervuult, hebben zowat 2.500 lokale vissers bijvoorbeeld niets om op terug te vallen in geval van een ramp. Ze voelen zich in de steek gelaten door een overheid van wie de meeste ambachtelijke vissers geen vergunning krijgen om hun beroep uit te oefenen.

De vissers van Chimbote blijven echter niet bij de pakken zitten. Met de steun van Instituto Natura, een partner van 11.11.11 die ijvert voor ecologische en sociale rechtvaardigheid in de kustgebieden van Noord-Peru, organiseren ze zich.

Instituto Natura ondersteunt de lokale bevolking bij haar acties om bedrijven tot de orde te roepen. Ze doet onderzoek naar de impact van de ontginningsbedrijven in de regio, ze verzet zich tegen de misbruiken van de grootschalige industriële visvangst en de nieuwe concessies voor oliewinning.

Met succes! Een wet die de deur openzette naar nieuwe concessies voor oliewinning in kwetsbare ecosystemen ging de koelkast in. De vissers vragen ook dat bedrijven hun zorgplicht ernstig nemen, dat ze verplicht worden om de regels strak na te leven en hun verantwoordelijkheid te nemen als het fout gaat, door de schade te vergoeden.

Maria Elena uit Chimbote, actief bij het Instituto Natura: "Wij vechten samen tegen schendingen van onze rechten en voor het behoud van onze broodwinning. We willen ingaan tegen dit onhoudbare vermarkten van de natuur. Kleine successen kunnen leiden tot grote veranderingen. Burgerverzet inspireert."

**We willen ingaan tegen
dit onhoudbare vermark-
ten van de natuur. Kleine
successen kunnen leiden
tot grote veranderingen.
Burgerverzet inspireert**

**MARIA ELENA UIT CHIMBOTE -
INSTITUTO NATURA**

Zie ook <https://www.youtube.com/watch?v=MvTL4erCcqY>

Balsahoutwinning in Ecuador - Wie betaalt echt de prijs voor onze windenergie?

Tot vijftienduizend dollar smeergeld kreeg Agustin Tentets aangeboden als president van de Achuar Natie van Ecuador. Als hij het bosontginningsbedrijf toegang verleende tot zijn gebied om balsahout te kappen. Hij weigerde. Maar elders verwoest de balsakoorts natuur en gemeenschappen, aangestoken door de vraag naar dit hout voor de windturbines die onze duurzame energie leveren.

Het is de groene paradox: in het Amazonewoud – de long van de wereld – wordt massaal balsahout gekapt. Dit lichte maar resistente hout wordt gebruikt voor de wieken van de windturbines die in China en Europa windenergie leveren voor de duurzame energietransitie. Maar deze technische oplossing die we uitgewerkt hebben om een klimaatcrisis te bestrijden die wij veroorzaakt hebben, heeft opnieuw een zware impact in lage en midden-inkomenslanden..

Ecuador zit in het hart van deze storm. Het land is goed voor driekwart van de wereldwijde balsamarkt. Het begon met de balsaplantages in het land. Toen die leeggekap waren, lieten bosontginningsbedrijven hun oog vallen op de natuurlijke balsabegroeiing op de eilanden en de oevers van de rivieren in het Amazonegebied van Ecuador. Ze rekruteerden houtkappers onder de lokale inheemse gemeenschappen, die slecht of niet betaald werden. Ze kochten grond op van lokale boeren voor nieuwe balsaplantages of verleidden hen om ook houtkapper te worden.

Dit ondermijnde het vermogen van deze gemeenschappen om in hun eigen voedsel te voorzien. Gedwongen prostitutie, corruptie en drugs deden hun intrede samen met de balsakoorts. Gemeenschappen geraakten ontwricht.

Doorheen kwetsbaar gebied werden wegen aangelegd om het hout snel af te voeren, mobiele zagerijen lieten rotzooi achter. Met de kap van de balsabomen verloren andere planten en dieren hun beschutting. En het blijft niet beperkt tot Ecuador. Naarmate de balsavoorraad uitgeput geraakt, verschuift het actieterrein naar Peru.

Inheemse gemeenschappen als de Waorani en de Achuar betalen een zware prijs voor onze vraag naar balsahout. Maar uiteindelijk zijn we allemaal de dupe. Terwijl we olie en gas vervangen door windenergie, kappen we de bomen die de CO2 uit onze atmosfeer filteren. Als het Amazonewoud verder krimpt, versnelt de klimaatverandering nog.

**Terwijl we olie en gas
vervangen door windenergie,
kappen we de bomen die de
CO2 uit onze atmosfeer filteren**

Met de steun van 11.11.11. begeleidt partner Acción Ecológica inheemse gemeenschappen die de roofzucht van ontginningsbedrijven in het Amazonewoud bestrijden. "We vragen dat Europa werk maakt van een sociaal rechtvaardige transitie, waarbij niet opnieuw lokale gemeenschappen de prijs betalen," zegt Esperanza Martinez. "De milieucrisis kan niet worden opgelost door de technologie en de energie-opwekking te veranderen, maar door veranderingen in de sector voor te stellen die noodzakelijk zijn voor het voortbestaan van de planeet en de samenleving."

Zie ook - <https://youtu.be/PzVLLZuEtiY> (Engels ondertiteld)

- <https://www.youtube.com/watch?v=3rnpdjUUerM> (Spaans - geen ondertiteling)

Klimaatschade en verlies - “Dit is geen liefdadigheid, dit is verantwoording”

Jinky Esguerra zat nog op de lagere school toen haar familie voor het eerst zwaar getroffen werd door een tyfoon. “We hadden nog geluk. Veel mensen in een kwetsbare situatie moesten het maan- den zonder onderdak stellen.” Het is voor hen dat deze klimaatactiviste ijvert voor Loss & Damage, de vergoeding door rijke landen van onherstelbare schade bij klimaatrampen die zij veroorzaakt hebben.

Iedere tyfoon is een kwestie van leven en dood geworden op de Filipijnen. De psychologische gevolgen wegen zwaar. Inwoners bereiden zich telkens voor op het ergste. “Het is beangstigend om te zien hoeveel mensen in één keer alles kunnen verliezen. En het is nog beangstigender om te zien dat onze regering geen lessen trekt uit voorbije tyfoons en geen strategie heeft om snel en efficiënt te reageren bij klimaatrampen.”

De Filipijnen ondervinden nu al de zeer zware gevolgen van de klimaatverandering. Laaggelegen gebieden op de eilanden worden bedreigd door de stijgende zeespiegel, tyfoons zorgen vele honderden miljoenen dollars schade en leggen het economische leven lam. Zoals wel meer lagere inkomenslanden kan het land al deze kosten niet alleen dragen.

Het is ook fundamenteel onrechtvaardig om dit te vragen, vindt Jinky Esguerra van de People's Movement for Climate Justice. “Rijke landen hebben dit probleem veroorzaakt, het is aan hen om onze landen te helpen zich aan te passen aan de gevolgen van de klimaatverandering en om de schade en het verlies die veroorzaakt worden, te vergoeden.”

PM CJ is een partner van 11.11.11. De organisatie sensibiliseert en mobiliseert lokale gemeenschappen om hun lokale en nationale overheden aan te zetten om fossiele brandstoffen op te geven, en te investeren in een solide strategie om het land voor te bereiden op de gevolgen van de klimaatverandering, met een klimaatresistent landbouwbeleid en een beleid voor hervestiging en wederopbouw. “Wij willen dat mensen beseffen dat zij ook een deel zijn van de oplossing.”

Met de financiering van 11.11.11. kan PM CJ ook aanwezig zijn op internationale fora zoals de VN-Klimaatconferentie COP, waar ze dit najaar in een directe confrontatie met de rijke landen die verantwoordelijk zijn voor de opwarming van de aarde zullen pleiten voor een helder en genereus kader voor Loss & Damage.

“Hoe goed je je ook aanpast aan de klimaatverandering, er zal altijd schade zijn. Loss & Damage en de klimaatfinanciering in het algemeen, dat is geen gift. Wij moeten daar het westen niet dankbaar voor zijn! Dat is een schadevergoeding die toont dat rijke landen hun verantwoordelijkheid nemen voor de schade die ze de wereld hebben toegebracht.”

Klimaatfinanciering is een schadevergoeding die toont dat rijke landen hun verantwoordelijkheid nemen voor de schade die ze de wereld hebben toegebracht

JINKY ESGUERRA - PM CJ

Zie ook <https://youtu.be/QBiL74l7UwE>